

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 100/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., H., právne zastúpeného advokátom JUDr. J. K., H., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 55/2006 a jeho rozsudkom z 15. júna 2011, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 371/2011 zo 16. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2012 doručená sťažnosť Ing. J. J., H. (ďalej len „sťažovateľ“), právne zastúpeného advokátom JUDr. J. K., H., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 55/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 15. júna 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ako aj rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 371/2011 zo 16. októbra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa v napadnutom konaní vedenom okresným súdom žalobou z 20. marca 2006 domáhal proti Ž. (ďalej len „žalovaná“) určenia trvania nájomnej zmluvy, zaplata ušlého zisku a vydania bezdôvodného obohatenia, ako aj náhrady trov konania. Okresný súd uznesením č. k. 26 C 55/2006-52 z 25. septembra 2006 priznal sťažovateľovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, avšak ho *„nepoučil o... možnosti požiadať o ustanovenie zástupcu z radov advokátov“*. V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdí, že okresný súd konal v rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v § 30 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorej (v znení platnom a účinnom v aktuálnom čase, pozn.) účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. O tejto možnosti súd účastníka poučí. Uvedeným postupom (nesplnením poučovacej povinnosti, pozn.) okresného súdu v napadnutom konaní došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ako aj *„k odobratiu možnosti mi konať pred súdom a kvalifikovaným spôsobom uplatňovať si svoje právo na súdnu ochranu“*.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„V dôsledku uvedeného som musel svoje práva od začiatku konania uplatňovať sám ako právny laik, bez zákonnej možnosti mať súdnu ochranu v osobe kvalifikovaného zástupcu – advokáta. V priebehu konania, ktoré v žiadnom prípade nie je jednoduché už aj vzhľadom na vysoké peňažné žalobné nároky začal som ako právny laik pociťovať absenciu príslušných právnych vedomostí pre zvládnutie tohto sporu a preto som oslovil advokáta JUDr. J. K., aby ma zastupoval v tomto spore. Uvedené zastupovanie trvalo od 03. 04. 2009 do 14. 11. 2009, a keďže moje pomery mi nedovoľovali, aby som platil

odmenu za právnu pomoc, musel som zobrať moje zastupovanie späť, a tak som po 15. 11. 2009 opätovne nemal právne zastúpenie. V dôsledku uvedeného je zrejmé, že som nemohol ako právny laik vedieť o hmotnoprávných dopadoch z mojich dispozitívnych úkonov, akým bolo aj moje späťvzatie časti žalobného nároku v sume 161.690,70 Eur, ktorý som učinil na ústnom pojednávaní dňa 11. 2. 2011 v dobrej viere po tom, čo som obdržal uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 159/99-13 z 3. 6. 2009, čo je zrejmé z môjho písomného prejavu zo dna 30. 10. 2009 zaslanému doporučené OS.

Ak by som mal právneho zástupcu z radov advokátov, ten by ma nepochybne upovedomil na dôsledky späťvzatia časti žalobného návrhu vo výške 161.690,70 Eur, a ja by som takéto späťvzatie určite neučinil, nakoľko ma poškodzuje. ...

Na ústnom pojednávaní dňa 11. 2. 2011 po mojom späťvzatí časti žalobného návrhu na sumu 161.690,70 Eur, OS pripustil zmenu žalobného návrhu nie ako som to žiadal, ale v celom rozsahu vylúčil z ďalšieho prejednávania aj zostávajúce nároky na náhradu ušlého zisku v čiastke 90.383,56 Eur!!!

Týmto uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie a tým sa stalo právoplatným a záväzným pre OS, OS zabránil mi v ďalšom konaní domáhať sa zostávajúcej časti ušlého zisku, ktorý som nevzal späť, a to v sume 90.383,58 Eur spolu so 16,5 % ročným úrokom z omeškania od 1. 10. 2002 do zaplatenia, čo ku dňu 1. 11. 2012 spolu činí sumu (90.383,58 Eur + 150.370,67 Eur) = 240.754,23 Eur. ...

Som toho názoru, že uznesením OS zo dňa 11. 2. 2011 došlo k nezákonnému odobratiu mi práva dožadovať sa nielen uvedenej sumy 240.754,23 Eur od žalovaného...

V náväznosti na uvedené, ak OS dňa 15. 6. 2011 rozhodol rozsudkom tak, že vo výroku č. 2 určil, že konanie o zaplatenie ušlého zisku vo výške 161 690,71 Eur zastavuje, mám za to, že ide o zmätočné rozhodnutie, keďže uvedený výrok mal vyniesť OS rozhodnutím pred vydaním uznesenia zo dňa 11. 2. 2011, ktorým pripustil zmenu žaloby tak, ako som to vôbec nepožadoval a to v celej výške požadovaného ušlého zisku... Z uvedeného je zrejmé, že ak po 11. 2. 2011 predmetom konania už nebol žiadny zisk, tak nebolo možné zastaviť konanie vo výške 161.690,70 Eur.

Keďže podľa môjho názoru ide o nenávratný stav, ktorým mi OS podľa môjho názoru spôsobil škodu – nemožnosť domáhať sa v ďalšom konaní požadovaného ušlého zisku podľa pôvodného žalobného návrhu zo dňa 16. marca 2006 od odporcu, týmto žiadam,

aby Ústavný súd Slovenskej republiky mi priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 240.754,23.- Eur...“

Okresný súd o žalobe rozhodol napadnutým rozsudkom, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 371/2011 zo 16. októbra 2012 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil. Na základe skutočností uvedených v sťažnosti považuje sťažovateľ „za právne nesprávny“ aj napadnutý rozsudok krajského súdu.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo Ing. J. J. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na neustrannom a nezávislom súde ako aj právo podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdom a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o základných ľudských právach a slobodách v znení protokolu č. 11 konaním a rozhodnutiami Okresného súdu Košice I. vo veci vedenej pod sp. zn. 26 C/55/2006 a následne rozhodnutím vo veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3 Co/371/2011 bolo porušené.

2. Zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Košice I. zo dňa 15. 6. 2011 č. k. 26 C/55/2006-460 a súčasne sa zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. 10. 2012 č. k. 3 Co/371/2011-527.

3. Ing. J. J. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 240.754,23 Eur... ktoré je Okresný súd Košice I. povinný mu zaplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I. je povinný zaplatiť Ing. J. J. trovy konania v sume 254,88 Eur... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom sp. zn. 26 C 55/2006 z 15. júna 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ sťažnosťou napáda postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 55/2006 a jeho rozsudok z 15. júna 2011, ktorým tento žalobu sťažovateľa v časti o určenie „trvania nájomnej zmluvy“ zamietol, v časti o zaplatenie ušlého zisku vo výške 161 690,70 € zastavil a v prevyšujúcej časti uplatňovaného ušlého zisku a v časti uplatňovaného bezdôvodného obohatenia vylúčil na samostatné konanie.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu verejnej moci a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo

možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ v nej formuluje dve zásadné výhrady voči postupu a rozhodnutiam okresného súdu, ktoré krajský súd v odvolacom konaní a v napadnutom rozsudku podľa jeho tvrdenia nenapravil:

a) nesprávne právne posúdenie námietky nesplnenia tzv. poučovacej povinnosti vyplývajúcej pre všeobecný súd z § 30 OSP v znení platnom a účinnom v relevantnom čase (ďalej len „prvá námietka“) a

b) „pripustenie“ zmeny žalobného návrhu v rozpore s návrhom sťažovateľa, v dôsledku čoho boli „z ďalšieho prejednávania vylúčené aj zostávajúce nároky na náhradu ušlého zisku v čiastke 90.383.56 Eur!!!“ (ďalej len „druhá námietka“).

V napadnutom rozsudku krajský súd k prvej námietke predovšetkým uviedol:

„Druhým výrokom súd prvého stupňa zastavil konanie v časti o zaplatenie ušlého zisku vo výške 161.690,70 eur. Žalobca namieta, že došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, pretože nebol poučený o možnosti požiadať o ustanovenie advokáta, v dôsledku čoho je potrebné považovať všetky jeho procesné úkony za neúčinné.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovi bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov uznesením z 25. 09. 2006. Z obsahu spisu tiež nie je možné zistiť, že by bolo dané žalobcovi poučenie o možnosti požiadať o ustanovenie zástupcu z radov advokátov po oslobodení od súdnych poplatkov do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolačí súd je však toho názoru, že napriek tejto skutočnosti nedošlo postupom súdu prvého stupňa k odňatiu možnosti konať pred súdom žalobcovi.

Ustanovenie zástupcu na žiadosť podľa § 30 O. s. p. v znení účinnom v čase rozhodnutia o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov ustanovovalo, že účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť zástupcu z radov advokátov, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Citované ustanovenie vyžaduje kumulatívne splnenie viacerých zákonných predpokladov, a to žiadosť účastníka konania, skutočnosť, že tento účastník splňa predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov a ďalej to, že je to potrebné na ochranu jeho záujmov. Súd je povinný skúmať splnenie týchto podmienok v každom štádiu konania.

Skúmanie okolností, že ustanovenie zástupcu z radov advokátov je potrebné na ochranu záujmov účastníka, je potrebné skúmať napr. z pohľadu povahy veci, osoby účastníka konania, napr. jeho intelektových schopností a podobne.

Odvolačí súd konštatuje, že nevykonanie poučenia o možnosti požiadať o ustanovenie zástupcu z radov advokátov nebolo takým postupom súdu, ktorým by došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Odvolačí súd konštatuje, že v období od 03. 04. 2009 do 14. 11. 2009 bol žalobca zastúpený advokátom a i v tomto čase podával podania sám, z čoho je potrebné vyvodiť, že je spôsobilý chrániť svoje záujmy sám. Dispozitívny úkon, ktorým bolo späťvzatie návrhu v časti o zaplatenie ušlého zisku vo výške 161.690,70 eur bolo vykonané na pojednávaní dňa 11. 02. 2011. Z obsahu zápisnice o pojednávaní vyplýva, že tento úkon bol vykonaný riadne, zo spisu nevyplýva, že by procesná spôsobilosť žalobcu bola obmedzená.

V prípade, že žalobca, ktorý je oprávnený disponovať predmetom konania vezme žalobu späť, je povinnosťou súdu zastaviť konanie podľa § 96 O. s. p. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví (§ 96 ods. 1 posledná veta O. s. p.).

Žalobca riadne vykonal dispozitívny úkon čiastočného späťvzatia žaloby, s ktorým žalovaný súhlasil, pretože súd prvého stupňa správne rozhodol, ak konanie v časti o zaplatenie sumy ušlého zisku vo výške 161.690,70 eur zastavil. Preto odvolací súd tento výrok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p.“

Sťažovateľ namieta, že v dôsledku procesného pochybenia všeobecného súdu (okresného súdu, pozn.), ktorý si nesplnil poučovaciu povinnosť vyplývajúcu z § 30 OSP v znení platnom a účinnom v relevantnom čase, „nemohol ako právny laik vedieť o hmotnoprávných dopadoch z mojich dispozitívnych úkonov, akým bolo aj moje späťvzatie časti žalobného nároku v sume 161.690,70 Eur, ktorý som učinil na ústnom pojednávaní dňa 11. 2. 2011“.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhoveniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v posudzovanom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

V posudzovanom prípade z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento sa s uvedenou námietkou sťažovateľa zaoberal, pričom pripustil možnosť, že zo strany okresného súdu došlo k pochybeniu, zároveň však primeraným spôsobom odôvodnil, z akého dôvodu toto pochybenie nemalo najmä

vzhľadom na ďalšie skutočnosti (neexistencia nedostatku procesnej spôsobilosti, právne zastúpenie sťažovateľa v určitej časti konania pred okresným súdom, pozn.) za následok odňatie možnosti sťažovateľa konať pred súdom. Za daných okolností táto námietka sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu nezakladá dôvod na vyhovenie jeho sťažnosti, keďže nepreukazuje, že by postup krajského súdu, resp. jeho rozhodnutie bolo arbitrárne, resp. zjavne neodôvodnené. Naopak, ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s prvou námietkou sťažovateľa.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že z vlastnej rozhodovacej činnosti (konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 102/07) zistil, že sťažovateľ v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 1 Co 73/04, v ktorom vystupoval v procesnom postavení žalovaného, podal odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 5 C 395/99 zo 6. mája 2004, ktorým tento rozhodol o zámene účastníkov na strane žalobcu. Z ďalších zistení vyplýva, že sťažovateľ následne odvolanie 23. júna 2004 vzal späť, na základe čoho Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 1 Co 73/04-60 zo 6. júla 2004 podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku odvolacie konanie zastavil. Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažovateľ si „*v čase späťvzatia časti žalobného nároku v sume 161.690,70 Eur, ktorý učinil na ústnom pojednávaní dňa 11. 2. 2011*“, musel byť vedomý právneho účinku (zastavenia konania, pozn.), ktorý sa spája s uvedeným právnym úkonom. Aj z tohto dôvodu ústavný súd považuje jeho argumentáciu za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu je aj druhá námietka sťažovateľa týkajúca sa „pripustenia“ zmeny žalobného návrhu v rozpore s jeho návrhom, v dôsledku čoho boli „*z ďalšieho prejednávania vylúčené aj zostávajúce nároky na náhradu ušlého zisku v čiastke 90.383.56 Eur!!!*“, zjavne neopodstatnená. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorým bola jeho žaloba „*v prevyšujúcej časti uplatňovaného ušlého zisku a v časti uplatňovaného bezdôvodného obohatenia...*“ vylúčená na samostatné konanie (výrok č. 3 napadnutého rozsudku, pozn.). Sťažovateľ predovšetkým namieta, že „*týmto uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie a tým sa stalo*

právoplatným... OS zabránil mi v ďalšom konaní domáhať sa zostávajúcej časti ušlého zisku, ktorý som nevzal späť a to v sume 90.383,58 Eur spolu so 16,5 % úrokom z omeškania...“.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa obsiahnutej v jeho odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu smerujúcej proti vylúčeniu zostávajúcej časti uplatňovaného ušlého zisku krajský súd uviedol, že odvolanie smeruje v tejto časti proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V napadnutom rozsudku krajského súdu sa k tomuto predovšetkým uvádza: *„Podľa § 202 ods. 3 písm. a) O. s. p. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania. Rozhodnutie o vylúčení veci na samostatné konanie podľa § 112 O. s. p. je rozhodnutím, ktorým sa upravuje vedenie konania. Aj keď tento výrok je obsiahnutý vo forme rozsudku, nestráca povahu uznesenia a keďže zákon vylučuje možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, je vylúčený aj odvolací prieskum takéhoto rozhodnutia bez ohľadu na odvolacie dôvody.“*

O spojení vecí a vylúčení vecí na samostatné konanie rozhoduje všeobecný súd uznesením, proti ktorému nemožno v súlade s § 202 ods. 3 písm. a) OSP podať odvolanie. Krajský súd teda postupoval správne, keď odvolanie proti výroku napadnutého rozsudku okresného súdu o vylúčení zostávajúcej časti uplatňovaného ušlého zisku na samostatné konanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP, keďže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dáva sťažovateľovi do pozornosti, že okresný súd mu vylúčením jeho žaloby v prevyšujúcej časti uplatňovaného nároku na ušlý zisk a v časti uplatňovaného bezdôvodného obohatenia nemohol, ako to tvrdí sťažovateľ, zabrániť *„domáhať sa zostávajúcej časti ušlého zisku, ktorý som nevzal späť a to v sume 90.383,58 Eur spolu so 16,5 % úrokom z omeškania“*, keďže táto (zostávajúca časť ušlého zisku, pozn.) bude predmetom preskúmania zo strany všeobecného súdu v samostatnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto časti pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2013